

АНИЕ МИСЛЕХМЕ

Докато вървят към Емаус, двама от учениците на Христос са настигнати от един Непознат, Който ги пита защо изглеждат толкова угрижени. В отговора им прозира все по-засилващото се усещане за пропиленни години в следването на една заблуда. Когато говорят за разпъването на Иисус, изричат знаменателните думи, заявявани под една или друга форма от милиарди хора, излъгани в надеждата, която са възлагали на погрешно насочената си вяра: „А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израил“ (Лука 24:21).

„А ние се надявахме...“ Всъщност надеждите им са сериозно подплатени от всичко, което са виждали да говори и върши техният Учител. Удивителни и непостижими за който и да било човек, делата на Христос се възприемат не само от тях двамата, а и от всички искрени Негови последователи като несъмнено предшествващи велики освободителни действия от римския поробител. И в един момент надеждите рухват! Иисус е разпънат и в съзнанието на учениците всичките Му твърдения се оказват поредната заблуда, на която са повярвали. А колко вълнуващи са перспективите тези обикновени хора да бъдат сред най-приближените на бъдещия Цар на свободния Израил! И внезапно Той се проваля пред очите им, и то по най-позорния начин...

МИСЛИШ

В другия лагер – враговете на Иисус – очевидците или онези, които са чули за Иисусовото разпятие, го възприемат точно по начина, предречен седемстотин години преди това от пророк Исая с думите: „А ние мислехме, че Той беше поразяван, наказван и унизяван от Бога“ (Ис. 53:4, СИ).

„А ние мислехме...“ Хората, които мислят така, са убедени, че богохулство като Неговото не може да остане безнаказано свише – все пак Той „...правеше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога“ (Йоан 5:18). В съзнанието им тази смърт е съвсем оправдана и заслужена. В същия момент през ума на други от съвременниците на Иисус вероятно са минали различни обяснения за плачевния завършек на толкова успешното Му дело в Израил. Но несъмнено никой тогава не е бил безразличен към смъртта Му.

Независимо от обяснението, което са си давали всички тези хора, фактът е налице – Иисус завършва служението Си с разпятие, осъден, опозорен и без надежда множеството Му обещава да се сбъднат. Е, да, евреите ще мислят още известно време за Него, вероятно Той ще остане в юдейската история като поредния Божи

пророк, а всекидневието в Израил ще си продължи по старому. И това е съвсем естествено – със смъртта така или иначе всичко свършва.

АТОЙ ВСЪЩНОСТ

Страничният наблюдател, който чете напълно достоверните и доказани евангелски истории, не може да не забележи, че самият Иисус поне пет пъти предрича собственото Си разпятие и възкресение: „Оттогава Иисус започна да известява на учениците Си, че трябва да отиде в Йерусалим, много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, да бъде убит и на третия ден да бъде възкресен“ (Мат. 16:21). Обаче всички тези думи като че минават покрай ушите на учениците Му и дори след вестта за Неговото възкресение те не вярват, че това се е случило. И то след двете възкресения, извършени от самия Иисус пред очите им, след съпътстващи свръхестествени явления, съпътстващи служението Му!

В същото пророческо слово на Исая четем още един знаменателен думи: „А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари“ (Ис. 53:4, Верен).

Думата „всъщност“ показва действителното състояние на нещата, за които хората се заблуждават. И ако можем да дадем едно алтернативно определение за вярата, тя е доверяването на Бога за неща, които ВСЪЩНОСТ са такива, каквито Бог ги вижда и изявява на хората, а не такива, каквито те ги възприемат.

По-нататък в текста на Исая четем за още дела на Христос, скрити в думата „всъщност“: „Но Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени“ (Ис. 53:5, Верен).

Исая обяснява както нуждата от спасителните дела на идващия Месия, така и трудността хората да ги разберат в истинския им смисъл, като продължава: „Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Ис. 53:6).

ЛИ?!!

Да, наистина, „заблудихме се“ е ужасяващият резултат от независимия от Бога път на развитие, който сме избрали. Особено по най-важните въпроси от живота ни... За частите голяма част от съвременниците на Иисус Христос преразглеждат мисленето и мечтите си в светлината на проповедта на онези, пред които Той се явява лично след възкресението Си (а те са най-малко петстотин души).

АМИ ДНЕС?

Изминаха повече от осем години, от както и аз познавам лично възкръсналия Иисус Христос, на Когото съм поверил живота си. Познавам Го не просто като идея или учение, които съм харесал и следвам, а като невидим, но съвсем реално жив („най-живия от живите“¹), въздействащ активно върху всекидневието и цялостната ми същност. Откакто съм очевидец и свидетел на Христос, около Великден в отговор на явно формалния поздрав от страна на хора, които според думите им са християни: „Христос възкресе!“, съм провокирал някои от тях с неочаквания контравъпрос: „Мислиш ли?!“

¹ Както казва един мой приятел в стиховете си (виж тук, стр. 13).

Аз самият с изненада открих, че освен класическия смисъл на този въпрос: „Мислиш ли, че наистина е възкръснал?“, за хората, на които го зададох, бих могъл с болка да кажа, че е валиден и друг смисъл: „Ти въобще МИСЛИШ ЛИ, докато казваш тези думи?!“

Да, ако човек действително мисли, докато изрича думите, че поне едно човешко същество е възкръснало, след като е било мъртво (а твърдението: „Христос възкресе“ значи буквално това), би трябвало да стигне до доста стряскащи за самия него изводи. Ако е вярно, че Иисус е възкръснал, смъртта е победена. Страшният враг на човечеството е победен! Та това е толкова удивителна вест, че да не мислиш за нея и да предпочиташ да стоиш в неведение и страх от смъртта, е равно на самоубийство.

Вероятно, ако Библията описваше днешните възгледи за Христос и възкресението Му, за голяма част от нашето поколение щеше да е валидна парафразата на Исаевите думи: „А ние въобще не мислехме...“ Да, наистина, днешният свръхцивилизован човек не мисли по тези въпроси. За съвременниците на Иисус (с цялата им примитивност от наша гледна точка) е известно, че поне са мислели нещо за тази удивителна Личност и никой не е бил безразличен.

Познаваме хора, които околните или обичат, или мразят, но никой не може да е безразличен към тях – колко повече се отнася това за Божия Син! Да, но за да си изградиш каквото и да било отношение към някого, трябва да го опознаваш и разсъждаваш за него. А сред характеристиките на ужасното време, в което живеем, особено ярка е липсата на дълбоко размишление над най-важните въпроси. Лекомислието на нашето време е наистина изумително. Или немислието...

Днешният човек вярва безкритично на всякакви лъжи и на мнозина това дори им харесва. Парадоксално е, че повечето хора проявяват към истината крайна мнителност. Сякаш някаква страшна сила е заслепила умовете им и властва над тях, като отклонява мислите им от най-важното към най-периферни за живота им въпроси. Така е - общото между времето на Христос и днес е, че има духовна сила, която въздейства върху умовете на хората и им пречи да разсъждават за всепризнатия най-удивителния Човек, живял на земята. Вероятно изпълнените с най-голяма паника кръсъци в сатанинския духовен свят (който властва с колосална

сила над милиарди човеци и днес) носят посланието: „Този взе да разсъждава много за Христос. Стягайте се - изпускаме го!“ Ето коментара за това на ап. Павел: „Но ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тези, които погиват - за тези, невярващите, които умбогът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христос, Който е образ на Бога“ (II Кор. 4:3-4).

Господ Иисус задава най-важния въпрос на учениците Си, за да ги накара да се замислят за най-важното в живота си: „А според както вие мислите, Кой съм аз?“ (Лука 9:20, РИ 1940). Важно е да мислим правилно за Иисус Христос, защото нашето спасение (от Божия гняв, от греховете ни, от злата ни същност, от дявола и т.н.) зависи преди всичко от това и от породеното от тези размисли променено отношение към Него. Самият Той казва: „Ако не повярвате, че аз съм, ще умрете в греховете си“ (Йоан 8:24, СИ).

Да, точно така - Той казва за Себе Си, че е самият Бог. И ако наистина е, човекът, осъзнал този факт не може да бъде вече безразличен към Него. Още повече, след като разбере какво този Бог, воден от непостижимата Си любов към хората, е извършил за него. Ап. Павел изяснява спасителната Божия идея: „Ако изповядаш с устата си, че Иисус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш“ (Римл. 10:9).

Да повярваш със сърцето си... Да повярваш във възкресението на Иисус, днес е по-лесно, отколкото е било за Христовите ученици, защото фактите, които го доказват, са много, изключително много. Въпросът е да пожелаеш. Най-добрата основа за размишления по най-важния въпрос в живота ти е четенето на Новия Завет.

Да, да, зная, нямаш време. Е, във вечността ще го имаш предостатъчно, но не и възможност да промениш съдбата си, независимо че вече ще си стигнал до правилните възгледи за Спасителя на душата ти, Когото си отхвърлил. А това е страшно.

Наближават поредните великденски празници в твоя живот. От устата ти отново ще излязат думите: „Христос възкресе!“

Чуй какво казваш!

ИОРДАН ЖЕЯНСКИ